

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoP/24/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1213205377
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:1213205377.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu Mgr. Dušana Čima a sudcov JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Jána Mihala v právnej veci navrhovateľa: E. G., nar. XX. E. XXXX, bytom L. - Y., K. XXXX/X, zast. splnomocnenkyňou: LEGAL SKILLS. SK, s.r.o., Bratislava, Legionárska 1/C, proti odporkyni: J. G., nar. XX. E. XXXX, bytom V., E. XXXX/XX, zast. advokátkou: JUDr. Viera Caková, Trnava, Rázusova 6, o rozvod manželstva a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej: U. G., nar. X. C. XXXX, bytom u odporkyne a zast. opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Trnava, Trnava, Jána Bottu 4, o odvolaní odporkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo 17. júna 2014 č. k. 10P/59/2013-174 takto

rozhodol:

Odvolačí súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti výživného m e n í tak, že navrhovateľ je povinný s účinnosťou od 12. júla 2014 maloletej platiť výživné 80 eur mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám odporkyne.

Zročné výživné za obdobie od 12. júla 2014 do 30. septembra 2014 v sume 61,61 eur povoľuje navrhovateľovi zaplatiť v splátkach po 20 eur mesačne, zročných spolu s bežným výživným počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku s tým, že omeškanie so splnením čo i len jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia.

V napadnutej časti styku rozsudok súdu prvého stupňa m e n í tak, že navrhovateľ je oprávnený stýkať sa s maloletou po dobu prvých 3 mesiacov po právoplatnosti rozsudku každý páry kalendárny týždeň v roku v sobotu od 10.00 hod. do 17.00 hod., po dobu nasledujúcich 3 mesiacov každý páry kalendárny týždeň v roku od soboty od 10.00 hod. do nedele do 17.00 hod. a následne každý páry kalendárny týždeň v roku od piatka od 16.00 hod. do nedele do 16.00 hod. s tým, že odporkyňa je povinná maloletú na styk pripraviť a v určenom čase v mieste svojho bydliska navrhovateľovi odovzdať a navrhovateľ je povinný v určenom čase maloletú odporkyni na rovnakom mieste vrátiť.

odôvodnenie:

Napádaným rozsudkom súd prvého stupňa I. rozviedol manželstvo navrhovateľa a odporkyne, uzavreté 26. mája 2006 a bližšie identifikované vo výroku; II. maloletú na čas po rozvode zveril do osobnej starostlivosti odporkyne (u ktorej tiež sústredil oprávnenia maloletú zastupovať a spravovať jej majetok); III. navrhovateľovi uložil povinnosť s účinnosťou od právoplatnosti rozsudku platiť na výživu maloletej sumu 50 eur mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám odporkyne; IV. navrhovateľovi priznal oprávnenie stýkať sa s maloletou po dobu prvých 3 mesiacov po právoplatnosti rozsudku každý páry kalendárny týždeň v roku v sobotu od 10.00 hod. do 17.00 hod., po dobu nasledovných 3 mesiacov každý páry kalendárny týždeň v roku od soboty od 10.00 hod. do nedele do 17.00 hod. a následne každý páry kalendárny týždeň v roku od piatka od 16.00 hod. do nedele do 16.00 hod. s tým, že navrhovateľ

si maloletú v určenom čase prevezme a po ukončení styku opäť odovzdá v mieste bydliska odporkyne a odporkyňa je povinná maloletú na styk s navrhovateľom riadne pripraviť a V. rozhodol, že účastníci nemajú právo na náhradu trov konania. Takýto rozsudok odôvodnil, pokiaľ šlo o otázky výživného a styku, právne ust. § 24 ods. 1 a 4, § 25 ods. 1 a 2, § 62 ods. 1 a 2 a § 75 ods. 1 Zák. o rodine (zákona č. 36/2005 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení). Vecne vychádzal v časti výživného z existencie vyživovacej povinnosti oboch rodičov maloletej len k takémuto dieťaťu, zo stavu zamestnania oboch a z vedenia spoločnej domácnosti navrhovateľom s H. Y. a jej maloletým synom H., kým odporkyňa žije v spoločnej domácnosti len s maloletou. Pri priemernom čistom mesačnom príjme navrhovateľa 352,86 eur a H. Y. 367,77 eur, „predĺženej materskej“ (správne „rodičovskej dovolenke“) odporkyne od apríla 2013 do februára 2014 a jej priemernom čistom mesačnom príjme 350,27 eur v období mesiacov november 2013 - január 2014 a 203,38 eur mesačne v ďalších troch mesiacoch, ako aj požiadavke samotnej odporkyne na výživné 50 eur mesačne (s čím súhlasil aj navrhovateľ) považoval takúto výšku výživného za primeranú možnostiam a schopnostiam navrhovateľa i odôvodneným potrebám maloletej, poukazujúc pritom aj na zásadu rovnakej životnej úrovne detí aj rodičov a prednosti vyživovacej povinnosti rodičov k maloletým deťom. V časti styku nad rámec vyhodnotenia vzájomného vzťahu rodičov maloletej (dnes už právoplatne rozvedených manželov) ako disharmonického, nezlučiteľnosti ich návrhov na úpravu styku (keďže navrhovateľ požadoval styk na každý párnny víkend od piatka do 16.00 hod. do nedele do 16.00 hod. a odporkyňa naopak len každú párnú sobotu od 10.00 hod. do 19.00 hod. a to ešte v jej prítomnosti) a konštatovania nedostatku právoplatnosti jeho rozsudku (súdu prvého stupňa z prejednávanej veci, čiže Okresného súdu Trnava) z 18. februára 2014 vo veci 13P/82/2012, upravujúceho styk na každú párnú sobotu v čase od 10.00 hod. do 19.00 hod. bez prítomnosti odporkyne (napriek ktorej skutočnosti styk prebieha od septembra 2013 každú druhú sobotu od 10.00 hod. do 16.00 hod. za prítomnosti odporkyne) mal za to, že nebolo preukázané nič nasvedčujúce výchovnej nespôsobilosti navrhovateľa alebo devastácii jeho vzťahu s maloletou, keď naopak i podľa záverov znaleckého posudku v súbežne vedenom konaní (ktorého predmetom je inak úprava rodičovských práv a povinností k maloletej na čas do rozvodu manželstva jej rodičov) je tu pozitívna väzba dieťaťa na oboch rodičov (ktorú treba prehlbovať). Tvrdenia odporkyne o zbití maloletej priateľkou navrhovateľa rovnako neboli preukázané a výkon práva na styk za prítomnosti odporkyne už v čase pred rozhodovaním (po dobu 10 mesiacov) činil nepotrebnou úpravu takejto prítomnosti aj v ďalšom období, v ktorom sa ale bolo treba stotožniť s odporúčaním znalca na postupné predlžovanie období určených na styk navrhovateľa s maloletou (jeden víkendový deň bez prespania v prvých troch mesiacoch, dva dni s jedným prespaním v ďalších troch a všetky tri s dvoma prespaniami naďalej), čo zodpovedalo tiež návrhu opatrovníka aj nutnosti rešpektovania toho, že maloleté dieťa sa má prirodzeným, neformálnym a citlivým spôsobom stýkania sa i s partnermi rodičov vyporiadať s faktom, že jeho rodičia už spolu nežijú.

Proti tomuto rozsudku podala včas a to výslovne iba v časti výživy a styku odvolanie len odporkyňa, navrhujúc pritom uloženie navrhovateľovi povinnosti na výživné sumou 100 eur mesačne, pri styku potom úpravu v ňou navrhovanom rozsahu (iba v sobotu od 10.00 hod. do 16.00 hod. za jej prítomnosti). V prípade výživného podľa nej súd prvého stupňa nerešpektoval usmernenia, podľa ktorých by výživné malo predstavovať 20-25% príjmu rodiča. Takto by navrhovateľ mal povinnosť minimálne v rozsahu 70,57 eur mesačne a i rozsudkom z februára 2014 v konaní sp. zn. 13P/82/2012 bolo určené výživné 80 eur mesačne. Navrhovateľ má podľa odvolateľky vyšší než deklarovaný príjem a ďalšie peniaze má dostávať na ruku, obdobne ako to bolo aj za trvania manželstva (v opačnom prípade by bolo vylúčené, aby dostali hypotekárny úver) a ona maloletej poskytuje celodennú starostlivosť a opateru, z ktorého dôvodu je limitovaná pri uchádzaní sa o zamestnanie. U styku prakticky zotrvala na argumentácii nevhodným správaním navrhovateľa, resp. jeho priateľky, dopĺňajúc skoršie tvrdenie o zbití maloletej priateľkou navrhovateľa novým, podľa ktorého maloletí mala byť i svedkom sexuálnych aktivít navrhovateľa s jeho priateľkou.

Navrhovateľ navrhol rozsudok v napadnutých častiach potvrdiť najmä pre stotožnenie sa s jeho dôvodmi. Pred súdom prvého stupňa sa s odporkyňou o výške výživného prakticky dohodli (tým, že obaja navrhovali rovnakú sumu) a neskoršia vyššia požiadavka odporkyne nezohľadňuje jeho výdavky na hypotéku aj ďalšie pôžičky ani prospech získaný matkou odporkyne (keďže byt navrhovateľovi a odporkyňi predala ona). Pri styku všetky dôkazy vyzneli v jeho prospech (navrhovateľa) a on má i pre zlé vzťahy s odporkyňou záujem na stretávaní sa s dcérou bez prítomnosti odporkyne. Obvinenia v odvolaní sú účelové a zamerané len na jeho diskreditáciu, podobne ako aj odvolanie odporkyne treba považovať len za prostriedok na oddialenie výkonu jeho rodičovských práv a povinností.

Opatrovník navrhol v časti styku rozsudok potvrdiť a v časti výživného ho zmeniť vyhovením odvolaniu odporkyne, v prvom prípade s odkazom na výsledky dokazovania a v druhom na záujmy maloletej.

Odvolačný súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. a/ O. s. p. vec v medziach odvolania, teda rozhodnutie tzv. rozvodovým rozsudkom výlučne v časti výživy maloletej a styku navrhovateľa s ňou (v takýchto častiach však zároveň bez viazanosti odvolacími návrhmi, pretože konania o posudzovaných otázkach možno začať i bez návrhu a na tom nič nemenilo, že v tejto veci bolo konanie o úprave rodičovských práv a povinností v prvom stupni zo zákona spojené s konaním o rozvod manželstva rodičov maloletého dieťaťa) a to podľa § 214 ods. 1 O. s. p. na pojednávaní, doplnil dokazovanie výsluchmi oboch rodičov, oboznámením doplnujúcich správ o zárobkoch odporkyne a oboznámením podstatnej časti pripojeného spisu Okresného súdu Trnava sp. zn. 13P/82/2012 a na takomto základe dospel k záveru, že napádaný rozsudok treba považovať principiálne za vecne správny v časti styku (kde si právnu zmenu rozhodnutia vyžiadalo len nie celkom správne sformulovanie - či presnejšie nesformulovanie - povinností oboch rodičov pri výkone práva, o ktorom tu je reč) a naopak u rozhodnutia o výživnom bolo treba súhlasiť s tou námietkou z odvolania, podľa ktorej výživné bolo (s prihliadnutím k záverom konštantnej rozhodovacej praxi tunajšieho súdu v obdobných veciach) určené príliš nízkou sumou (čo činilo rozsudok v takejto časti zrelý nielen na právnu, ale aj faktickú zmenu).

Pokiaľ šlo o otázku styku, ani podľa odvolacieho súdu (rovnako ako podľa súdu prvého stupňa) tu nebolo nič, z čoho by sa malo usudzovať na taký charakter vzájomného vzťahu maloletej a jej otca (navrhovateľa), pre ktorý by mal byť vylúčený rozsah práva na styk s dieťaťom predpokladaný napádaným rozsudkom. Preukázateľne tu totiž neboli žiadne okolnosti, ktoré by buď mali vyvolávať akékoľvek pochybnosti o výchovnej spôsobilosti otca, alebo ktoré by nasvedčovali neochote či nezájmu tohto rodiča plniť si rodičovské povinnosti. Nech aj tu bol paralelne vedený spor o rozsahu vyživovacej povinnosti k dieťaťu, z dokazovania nevyplývalo, žeby tu bola neochota otca rozhodnutie súdu o takejto otázke rešpektovať, hoci na druhej strane nešlo dosť dobre poprieť to, že (prinajmenšom záujmom na zachovaní stavu založeného napádaným rozsudkom) usiloval, aby rozhodnutie o takejto otázke pre neho vyznelo čo najpriaznivejšie (čím sa má na mysli stanovenie výšky výživného tak, ako si to predstavoval primárne tento účastník). S prihliadnutím k dostatočnej kultivácii vzťahu maloletej a navrhovateľa, k nepotrebnosti takýto vzťah budovať odznova (tým, že by sa tento v skoršom období dostal na úroveň praktického vymiznutia väzieb rodiča a dieťaťa, alebo bol iným spôsobom deštruovaný) a do tretice i k doterajšiemu výkonu práva na styk bez závažnejších problémov (samozrejme dosiaľ najmä na základe dohody rodičov, teda v rozsahu pre navrhovateľa nie celkom uspokojivom) neboli ani podľa odvolacieho súdu ničím podložené len pomerne všeobecne formulované obavy odporkyne z neblahého vplyvu výkonu práva navrhovateľa na maloleťu. Takto to bolo bez ohľadu na zotrvávanie na tvrdení o zbití maloletej priateľkou navrhovateľa, keďže v tomto prípade odporkyňa nad rámec uvedenia už v odvolaní, že takýto poznatok mala získať od maloletej (takže by šlo o tzv. svedectvo z druhej ruky) pred odvolacím súdom priznala, že k ňou tvrdenej udalosti malo dôjsť niekedy v roku 2012 alebo 2013 (rok až dva roky pred rozhodovaním bez spôsobilosti odvolateľky čímkoľvek preukázať pokračovanie pre dieťa nežiadúceho stavu i za ďalšieho v tejto veci nenaplneného predpokladu preukázania, že k prejavu fyzického násillia priateľky navrhovateľa na maloletej naozaj došlo) a sama potvrdila, že pri žiadnom zo 4 stretnutí, predstavujúcich realizáciu práva navrhovateľa na styk s maloletou v období od rozhodnutia napádaným rozsudkom do pojednávania odvolacieho súdu nemala byť priateľka navrhovateľa prítomná (z ktorého dôvodu musel byť tiež vylúčený akýkoľvek kontakt maloletej a priateľky navrhovateľa v rozhodnom období, ktorým tu bol čas po právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva rodičov dieťaťa). Prakticky tak isto to bolo s „pritvrdením“ argumentácie odporkyne (tvrdením o získaní vedomosti maloletej o sexuálnych aktivitách navrhovateľa a jeho priateľky ich odpozorovaním z videozáznamu na mobilnom telefóne navrhovateľa), kde odporkyňa na stav možného ohrozenia mravného vývoja maloletej preukázateľne nereagovala očakávateľným spôsobom a takto sama vierohodnosť ňou ponúkanej verzie spochybnila.

Rodičovské práva a povinnosti spolu nežijúcich rodičov (o aký prípad ide aj u rozvádžajúcich sa manželov, u ktorých spravidla „ruku v ruku“ s rozvodom ide tiež prerušenie spolužitia a strata možnosti spoločného podieľania sa na výkone rodičovských práv s povinností) pritom majú byť upravené súdom (pokiaľ tu nie je dohoda rodičov) ako komplex oprávnení a povinností oboch rodičov. Cieľom takejto

úpravy (a účelom konania) je zabezpečenie riadneho a bezproblémového vývoja dieťaťa napriek okolnosti rozpadu vzájomného vzťahu rodičov dieťaťa a to tak, aby každý z rodičov mal v rámci stanovenej úpravy nielen povinnosti, ale i práva a v rámci toho priestor ako na utužovanie a prehĺbovanie svojho vzťahu k dieťaťu, tak aj na uplatňovanie svojho výchovného vplyvu (pôsobenia) na maloleté dieťa. Je pritom zrejmé, že povaha rozhodnutia o zverení dieťaťa do osobnej starostlivosti (v minulosti výchovy) len jednému z rodičov vylučuje plne rovnocennú možnosť podieľania sa druhým rodičom na výchove dieťaťa, i jemu však treba vytvoriť (popri obvyklom určení mu vyživovacej povinnosti k dieťaťu) podmienky na to, aby sa aj on mohol podieľať na výchove dieťaťa a aby sa tak mohol prehĺbiť pocit aj jeho spolupatričnosti s dieťaťom. Uvedené musí platiť bez zreteľa na kvalitu vzájomného vzťahu oboch rodičov dieťaťa či prípadné nadviazanie nimi nových partnerských vzťahov, či dokonca aj na prípadné osobné antipatie medzi rodičmi (navzájom či averziu len jedného k druhému) alebo medzi nimi a ich inými príbuznými. Kým totiž rodič majúci dieťa v osobnej starostlivosti má prakticky neobmedzené možnosti pri výchove dieťaťa a formovaní jeho osobnosti, možnosti druhého rodiča sú limitované práve časovými úsekmi vyhradenými styku dieťaťa s takýmto rodičom a aj keď majú spravidla charakter len doplnkového pôsobenia na dieťa (vo vzťahu k výchove realizovanej tým rodičom, ktorý má dieťa v osobnej starostlivosti), nie sú a ani nemôžu byť (z pohľadu záujmu na plnohodnotnom vývine dieťaťa) bez významu.

I odvolací súd potom úpravu styku zvolenú súdom prvého stupňa považuje za primeranú okolnostiam tohto konkrétneho prípadu. Najmä totiž medzi navrhovateľom a odporkyňou nepanoval spor v otázke frekvencie styku (raz za dva týždne) a spor o dĺžke jednotlivého výkonu práva odporkyňa odvolaním limitovala de facto len na prvý polrok od rozhodnutia (počas ktorého obdobia trvala na svojej prítomnosti pri styku). V tomto prípade však odvolací súd v zhode so súdom prvého stupňa musel uzavrieť nielen to, že tzv. adaptačné obdobie odporúčané znaleckým posudkom v konaní súdu prvého stupňa sp. zn. 13P/82/2012 už stihlo uplynúť počas konania v prejednávanej veci (tým, že styk navrhovateľa prebiehal - i keď nie v ním požadovanej kvalite, avšak za splnenia podmienky vyžadovanej odporkyňou, teda za jej prítomnosti - ako po právoplatnosti tzv. rozvodového rozsudku, tak i pred jeho vydaním) a že vzťah navrhovateľa a maloletej treba považovať za spôsobilý uniesť „záťaž“ reprezentovanú neprítomnosťou matky dieťaťa (odporkyne) pri výkone práva, ale tiež to, že z pohľadu záujmu predovšetkým maloletej na čo najmenej problémovom kontakte s jej otcom (navrhovateľom) je to práve odporkyňa, ktorá sa tu (v dôsledku nikým nespochybnenej neuspokojivej úrovne vzájomných vzťahov oboch rodičov dieťaťa) javí ako rušivý element (ktorého trvanie na prítomnosť pri styku môže maloletú traumatizovať práve tým, že sa pritom rodičia nemusia byť schopní vyhnúť - a to napriek najlepšej vôli niektorého z nich - prejavom vzájomnej neznášanlivosti). Súhlasiť pritom bolo treba i s tou výhradou navrhovateľa, podľa ktorej odporkyňa aj využitím práva na odvolanie sleduje oddialenie času, v ktorom by sa mala podrobiť jej nekonvenujúcemu rozhodnutiu súdu. Takýto záver bol namieste nielen pre pretrvávajúce a dosiaľ navrhovateľom rešpektované vynucovanie si odporkyňou práva na prítomnosť pri styku navrhovateľa s maloletou, hoci práve v tom súd prvého stupňa ani tunajší odvolací súd požiadavku dnešnej odporkyne neakceptovali (v tejto súv. por. rozsudok Okresného súdu Trnava z 18. februára 2014 č. k. 13P/82/2012-139 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo 4. augusta 2014 č. k. 23CoP/26/2014-162), ale tiež pre zotrvanie odporkyňou na odvolaní v prejednávanej veci aj v časti styku i s vedomím existencie skorších rozhodnutí, ktorými požiadavke na jej prítomnosť pri styku vyhovieť nebolo (rozumej rozhodnutí práve spomenutých vyššie, kde si odporkyňa najneskôr od právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu vo veci sp. zn. 23CoP/26/2014, teda od 15. augusta 2014, musela byť vedomá, že po skoršom rozhodnutí o styku navrhovateľa s maloletou bez prítomnosti matky dieťaťa sa vyhliadky na neskorší úspech tomuto evidentne odporujúcej požiadavky výrazne znížili). Konzervácia práva na styk bez prítomnosti odporkyne, prvotne ustáleného už rozsudkom z februára 2014 (takmer osem mesiacov pred rozhodovaním odvolacieho súdu v prejednávanej veci), zároveň vylučovala možnosť, aby sa na odporúčania znalca z konania o úprave rodičovských práv a povinností pred rozvodom reagovalo inak, než nahradením skoršej statickej podoby práva podobou dynamickejšou (predpokladanou práve tzv. rozvodovým rozsudkom a navrhovateľovi postupne garantujúcou styk s maloletou počas celých párných víkendov). Napokon (a to rozhodne nie v poslednom rade) tu bol i faktor nutnosti vnímania práva na styk ako práva (nie povinnosti), ktoré pri riadnom výkone jeho nositeľom (o čom v prípade navrhovateľa z prejednávanej veci nevznikli odôvodnené pochybnosti) i druhému rodičovi zabezpečuje určitý voľný čas (čo taktiež nie je možné chápať ako negatívum, hocako je dnes odporkyňa presvedčená o opaku).

Odvolací súd preto v časti týkajúcej sa rozsahu práva na styk prakticky len prevzal spôsob rozhodnutia súdu prvého stupňa s tým, že v časti povinností oboch rodičov na takomto poli bolo nutné povinnosti precizovať aj výrokom rozsudku (čo síce súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku formálne deklaroval, vo výroku sa to však premietlo len u povinnosti odporkyne maloletú na styk pripraviť). Preto v takejto časti inak vecne správny rozsudok bol podľa § 220 O. s. p. zmenený (fakticky však potvrdený) spôsobom uvedeným v tretej (ostatnej) vete výroku tohto svojho rozsudku.

Pokiaľ šlo o rozhodnutie o výživnom, v tomto prípade odvolací súd nemohol inak, než sa stotožniť s tou časťou argumentácie z odvolania, ktorá poukazuje na konštantnú rozhodovaciu prax (judikatúru) tunajšieho súdu a síce ten konkrétny záver (na ktorom ani v tejto konkrétnej veci nevznikol dôvod nič meniť), že výživné u zamestnaného rodiča, ktorý nemá dieťa v osobnej starostlivosti a ktorý je povinný takýmto spôsobom kompenzovať nedostatok osobnej starostlivosti sa štandardne určuje v rozpätí 20 - 25% zisteného čistého príjmu takéhoto rodiča (v tejto súv. por. napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave z 23. februára 2010 č. k. 10Co/315/2009-134, vydaný vo veci Okresného súdu Trnava sp. zn. 8C/154/2009).

Príjmy navrhovateľa vo výške tvrdenej odporkyňou a ani tvrdenie o inom než vykazovanom príjme zo zamestnania preukázané neboli, na druhej strane však sám navrhovateľ pred odvolacím pripustil, že jeho príjem (vrátane tzv. tringeltov, čiže prepitného) môže predstavovať cca 400 eur mesačne. 20% z takejto sumy predstavuje práve 80 eur určených v konaní o úpravu rodičovských práv a povinností pre čas do rozvodu manželstva, pričom odvolací súd musel v tomto prípade zohľadniť aj to, že navrhovateľ zanechal odporkyňu spoločne nadobudnutý byt a určitý čas len on splácal pôžičky a úvery získané počas manželstva, hoci nepochybne aj on má právo započítať si budovať nový rodinný život (po nezdare manželstva s odporkyňou). Ak potom v konaní neboli produkované žiadne dôkazy na to, prečo by sumou majúcou slúžiť na uspokojovanie potrieb maloletej mala byť až suma 100 eur mesačne, odvolací súd 80 eur mesačne považuje za primeraných aj s prihliadnutím k tomu, že maloletá z prejednávanej veci je ešte dieťaťom útleho veku (k času rozhodovania odvolacieho súdu len niečo vyše 4 a pol roka), treba predpokladať rast jej potrieb a treba tu vytvoriť istú (aspoň malú) rezervu, aby bolo možné v závislosti na tomto reagovať (budúcim zvýšením výživného) aj vtedy, ak by zásadným spôsobom nevzrastal príjem a majetkové a iné schopnosti navrhovateľa (resp. tento by aj úplne stagnoval).

Súčasťou ustálenej judikatúry tunajšieho súdu vo veciach výživného je popri vyššie uvedenom však tiež ten záver, že ak medzi súdnymi rozhodnutiami vydávanými s nevelkým časovým odstupom nepríde k zmene pomerov, odôvodňujúcej zmenu rozhodnutia o výživnom, nie je ani dôvod určovať výživné oboma (resp. aj viacerými do úvahy prichádzajúcimi) rozhodnutiami rôznymi sumami. O takmer modelový príklad potreby uplatnenia práve sformulovaného záveru pritom šlo aj v prejednávanej veci, kde čas rozhodovania odvolacieho súdu nastal len necelý týždeň po vydaní v poradí druhého rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým sa rozhodlo o výživnom pre čas do rozvodu manželstva rodičov maloletej U.. Ak takýmto rozsudkom (z 10. októbra 2014 č. k. 13P/82/2012-237) bolo výživné určené práve sumou zodpovedajúcou vyššie priblíženým úvahám, teda sumou 80 eur mesačne (inak rovnako ako v poradí prvým, v časti výživného ale zrušeným rozsudkom z 18. februára 2014), podklady slúžiace pre rozhodovanie odvolacieho súdu v prejednávanej veci i súdu prvého stupňa vo veci vedenej ním pod sp. zn. 13P/82/2012 boli prakticky totožné a k žiadnej (tobôž nie podstatnej) zmene v nich neprišlo ani medzi časom rozhodovania oboma súdmi; odvolací súd pri určovaní výšky výživného ani nemal príliš na výber s preto rozsudok súdu prvého stupňa v časti výživného (i tu podľa § 220 O. s. p.) zmenil spôsobom zaneseným do prvej vety výroku tohto svojho rozsudku.

Tzv. rozvodový rozsudok súdu prvého stupňa rozhodnutie o zročnom výživnom nemôže obsahovať preto, že pri rozhodovaní o úprave výkonu rodičovských práv a povinností v rámci konania o rozvod manželstva rodičov maloletého dieťaťa ide o úpravu limitovanú časom po rozvode a spravidla tu právoplatnosť rozsudku v časti rozvodu aj v ostatných častiach nastane k jednému času. Ak to však tak naopak nie je a rozhodnutia o rozvode a o úprave výkonu osobnej starostlivosti o dieťa nadobudnú právoplatnosť skôr než rozhodnutie o výživnom (pretože len rozhodnutie o výživnom sa, ako aj v prejednávanej veci - pominúc z uvedeného pohľadu nevýznamné rozhodnutie o styku - pre nesúhlas niektorého z účastníkov rozvodového konania len s takýmto rozhodnutím - právoplatným nestane),

odvolací súd o výživnom bude rozhodovať až s istým časovým odstupom potom, čo rozhodnutie o rozvoде aj o osobnej starostlivosti už na právne vzťahy účastníkov dopadá a tieto reguluje). Logicky preto (s výnimkou prípadu určenia výživného súdom prvého stupňa aj odvolacím súdom rovnakou sumou a dobrovoľného platenia výživou povinným takéhoto alebo aj vyššie výživného po celý čas od právoplatnosti rozsudku o rozvoде) vyvstáva aj otázka výživného, ktoré sa zaplatiť malo, ale sa tak nestalo, na čo má odvolací súd povinnosť reagovať „obohatením“ rozsudku o výživnom ďalším v prvostupňovom konaní z povahy veci vylúčeným rozhodnutím, ktorým je rozhodnutie o zročnom výživnom.

Ak potom navrhovateľ z prejednávanej veci mal za každý z oboch ucelených mesiacov po právoplatnosti tzv. rozvodového rozsudku (august a september 2014) zaplatiť 80 eur a zaplatil len 50, vznikol mu za toto obdobie dlh vo výške 60 eur (2 x /80 - 50/), ku ktorým bolo treba pripočítať ešte pomernú časť nezaplateného výživného za časť mesiaca júl 2014 (od 12. do 31. dňa, teda za 20 dní, nekrytú poskytnutým plnením v sume 50 eur, čiže 1,61 eur (80 : 31 x 20 - 50)). Na takýto dlh so zreteľom k príjmom navrhovateľa bolo možno povoliť splátky (keďže je aj pre maloletú prospešnejším prísun síce menších súm, avšak s atribútom istej pravidelnosti), na druhej strane však výška dlhu neodôvodňovala rozkladanie platobnej povinnosti na štandardné obdobie troch rokov, pri ktorom by sa zročné výživné už atomizovalo na sumy pre maloletú nepochybne zanedbateľné. Odvolací súd riadiaci sa týmito úvahami preto i podľa § 160 ods. 1 O. s. p. povinnosť rozložil na splátky po 20 eur (zaručujúce zaplatenie rozhodujúcej časti dlhu v období troch mesiacov po právoplatnosti rozsudku) a o povinnosti na zročné výživné rozhodol spôsobom podávajúcim sa z druhej vety výroku tohto rozsudku.

Napokon o trovách konania nerozhodoval, pretože po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku súdu prvého stupňa v časti rozvodu konanie v prejednávanej veci stratilo charakter konania spojeného s konaním o rozvod a stalo sa štandardným konaním vo veci starostlivosti o maloleté dieťa, ktoré možno začať aj bez návrhu a v ktorom je nedostatok práva účastníkov konania na náhradu jeho trov pravidlom, z ktorého niet výnimky (tu por. § 146 ods. 1 písm. a/ O. s. p.).

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Ak povinnosti uložené týmto rozsudkom nebudú plnené dobrovoľne za
ňom určených, možno sa ich splnenia domáhať exekučne.

podmienok v